

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 15.05

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 167:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsordenen for Folketinget. (Spørgetime, spørgetid, § 20-spørgsmål til skriftlig besvarelse, hasteforespørgsler m.v.)

Af Udvalget for Forretningsordenen.

(FremSAT 16/5 2007 i betænkning fra Udvalget for Forretningsordenen).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Auken (S):

Vi står i dag ved afslutningen – den foreløbige afslutning – af en længerevarende proces for at sikre en bedre, hurtigere, mere aktuel og livlig debat i Folketinget.

Det nuværende Præsidium har på tværs af alle partipolitiske skel været optaget af et fælles ønske om at befordre sådan en proces, og det er derfor, vi har fået gennemført reglerne om åbent samråd – også selv om det kun er et mindretal i udvalget, der beder om det – det er derfor, vi har fået den uforberedte spørgetime, det er derfor, vi har fået en betydelig mere publikumsvenlig reform af de korte bemærkninger og en opstramning af spørgetiden.

Med det forslag, der nu lægges frem for Folketinget i enighed bortset fra Enhedslisten, er der yderligere en række skridt i den rigtige retning. For vores vedkommende lægger vi især vægt på, at der nu indføres ret til hastende forespørgsler. I dag er det sådan, at en aktuel sag, der giver anledning til en forespørgsel, ofte – selv om Folketinget har forbedret sig – først kommer til behandling efter meget lang tid og derfor har mistet sin aktualitet.

Nu vil et bredt udsnit af oppositionspartier kunne kræve, at der kommer en hastende forespørgsel, og at den skal afvikles den følgende onsdag og med mulighed for en kort vedtagelse. Det anser vi for et kæmpe fremskridt.

Det er også et stort fremskridt for debatten i Folketinget, at den uforberedte spørgetime bliver flyttet fra tirsdag til onsdag, så man får en dag til, om jeg så må sige, at sætte ind i forhold til de ministre, som er udpeget til spørgetimen.

Vi har også forsøgt med en reform omkring de store debatter, som Folketinget vil afprøve for første gang i morgen i forbindelse med afslutningsdebatten, hvor der lægges meget mere vægt på mere koncentrerede indlæg og i første runde en debat direkte mellem ordførerne og statsministeren. Lad os se, hvordan det falder ud, men hensigten er i hvert fald at få en betydelig bedre diskussion.

Det kan i den sammenhæng undre, at Enhedslisten er imod, når man tænker på, at netop det parti jo får en stor fordel. Som debatterne er i dag, har det jo betydet, at man i ... Jeg ved ikke, om formanden har mulighed for at stoppe uroen.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Den stoppede ligesom helt af sig selv.

Svend Auken (S):

Det er godt.

Det her betyder jo netop, at mindre partier får mulighed for at komme bedre til orde. I dag er det sådan, at debatten i Folketinget i fjernsynstiden stort set er udtømt med Venstre, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Nu bliver der en mere lige behandling.

Endelig er der sket en ændring af § 20-ordningen, hvorefter det i fremtiden bliver de politiske spørgsmål, der kommer til at stå i fokus, men vi har samtidig sikret, at alle mere tekniske spørgsmål også bliver behandlet og bliver behandlet under navn og kan stilles i udvalg og med tidsfrister.

Samlet set er det vores indtryk, at der er sket en opstramning af mulighederne for en bedre debat i Folketinget, en mere livlig debat, en debat, der er mere aktuel og mere præget af aktualitet, og det er vi glade for.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er bedt om en kort bemærkning, og det er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er enig med hr. Svend Auken i, at det kan være spændende at prøve, om det med hasteforespørgsler kan lykkes at få nogle hurtige, ak-

tuelle debatter, men hvis meningen er, at vi skal kunne have en levende, engageret debat, hvorfor må den så højst vare 2 timer, og hvordan forestiller man sig at den tidsbegrænsning skal gennemføres i praksis? Betyder det, at hvis man kan se, at her er der noget, der virkelig vil optage folk, og som vi virkelig er mange der gerne vil diskutere, så bliver det kun ganske få, der kan få lov til at diskutere, altså stille spørgsmål i form af korte bemærkninger til hver ordfører, eller vil man skære af i den anden ende, så det kun er de første partier, der kommer på? Hvordan forestiller hr. Svend Auken sig det vil foregå? Det var det ene.

Kl. 15.10

Det andet er: Hvis man er optaget af, at Folketinget skal have gode muligheder for at kontrollere regeringen, hvorfor så indskrænke muligheden for at stille mundtlige § 20-spørgsmål, så man i langt de fleste tilfælde kun vil have muligheden for at stille ét mundtligt § 20-spørgsmål, hvor vi i dag har muligheden for at stille to?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror tværtimod, at der mange gange vil være mulighed for at stille to mundtlige spørgsmål, men man kan nu altså også lægge et meget stort politisk indhold i at stille et enkelt spørgsmål og så koncentrere kræfterne om det, og så, hvis der er behov for opfølgning, mobilisere kolleger i sit parti.

Hvad angår de 2 timer, er det jo klart, at det vil give anledning til problemer af den art, som fru Line Barfod understreger, men det er jo helt normalt i andre parlamenter, at man afsætter et bestemt tidsrum til en debat. Vi er ikke så vant til det i Danmark, men nu prøver vi noget nyt og ser, hvordan det går. Nemt bliver det ikke, men det er dog en spændende tanke med de hastende forespørgsler.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Betyder det, at hvis det nu viser sig, at vi nogle gange oplever, at vi har nogle debatter, som folk faktisk er engagerede i, og som også interesserer folk uden for Christiansborg, og hvor det bliver oplevet af en del af debattørerne som et klart problem, at de fleste ikke kan få lov at komme til orde, fordi man sætter den her tidsbegrænsning på, så vil Socialdemokraterne være villige til at se på at ændre det, når vi en dag kan få flertal for at ophæve den tidsbegrænsning?

Der er jo den forskel på det danske parlament og mange andre, at vi har mange partier i det danske parlament, og det tager jo noget længere tid, hvis alle partier skal have mulighed for at komme til orde.

Med hensyn til spørgsmål er det rigtigt, at jo større partiet er, jo flere kolleger har man, som kan være med til at stille spørgsmål, men hvis man ikke er så stort et parti, er det jo svært at kunne mobilisere kolleger til at dække flere områder. Der vil det ofte være den samme person, der dækker flere ordførerområder og derfor også kan have behov for at stille spørgsmål til forskellige ministre, og den mulighed fjernes jo nu.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

I dag har vi ikke nogen hastende forespørgsler, vi har ikke nogen ret til at lave en hastende forespørgsler, så det er under alle omstændigheder et fremskridt.

Vi skal se på alle regelændringernes virkning allerede til foråret, og jeg kan love, at vi vil se meget grundigt på erfaringerne og i givet fald, hvis det er nødvendigt, lave dem om. Men man kan da ikke komme til noget andet resultat, end at det her er en klar styrkelse af debatten og herunder også muligheden for en opposition, der er liv i, for at reagere hurtigt og stille en minister eller en regering til ansvar.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er bedt om yderligere korte bemærkninger fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg må indrømme, at jeg synes, det er lidt specielt, at man efter at have afholdt en konference i oktober 2006, hvor et af de to hovedpunkter var, hvordan man kan få bedre kontrol med regeringen, så ender med et forslag her i Folketinget, som faktisk på en lang række områder svækker Folketingets kontrol med regeringen. Der er onsdagsspørgetiden jo faktisk et ret vigtigt instrument, som oppositionen har, med hensyn til at kunne kontrollere regeringen.

Jeg vil spørge hr. Svend Auken, om hr. Svend Auken ikke er enig med mig i, at den ændring, der ligger af onsdagsspørgetiden her, er en indskrænkning af de muligheder, som eksisterer i forhold til dem, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det vil jeg simpelt hen ikke anerkende. Jeg mener faktisk, at det vil være en fordel for alle, der deltager i onsdagsspørgetiden, at den får et mere koncentreret og mere målrettet forløb, end den har i dag. I stort set alle andre parlamenter, vi sammenligner os med, er spørgetiden betydelig kortere. Her bliver der ikke indlagt nogen tidsbegrænsning. Der bliver alene indlagt en begrænsning, som går på, at det skal være politiske spørgsmål, altså: Hvad mener ministeren? Hvad føler ministeren? Hvad kan ministeren meddele om sin politik osv.? Det tror jeg er en fordel. Og vi har jo oven i købet sikret, at hvert medlem inden for den time, der er målt af til debatten med det enkelte medlem af regeringen, får mulighed for at stille to spørgsmål, hvis tiden tillader det. Og hvis man ser på onsdagsspørgsmålene, er det jo rent faktisk sådan, at for langt de fleste ministres vedkommende vil der være plads til, at man stiller det andet spørgsmål.

Kl. 15.15

Men at hr. Rune Lund ikke kan se, at en hastende forespørgsel, hvor man kan træffe en beslutning, er af langt større værdi end et spørgsmål stillet af ham mellem kl. 19 og kl. 20 til udenrigsministeren, har jeg svært ved helt at forstå.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Ønsker hr. Rune Lund et andet spørgsmål? Ja, værsgo.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Hasteforespørgsler er faktisk en god idé, men det ændrer ikke ved, at med hensyn til den måde, som onsdagsspørgetiden, som er et meget vigtigt instrument for at kunne kontrollere regeringen, fungerer i dag, har det her forslag et indhold, som betyder, at der vil ske en indskrænkning, f.eks. ved at vi nu kun kan stille spørgsmål til statsministeren eller udenrigsministeren eller andre ministre i 1 time. Og når vi ved, hvordan vi får udenomssvar i den her Folketingssal, er det altså vigtigt, at vi har mulighed for at komme hele vejen rundt om et emne. Vi oplever gang på gang, hvordan vi står her i Folketingssalen og får det ene udenomssvar efter det andet.

Vores muligheder for at kunne kontrollere regeringen bliver altså utrolig meget sværere, når

der kun vil være 1 time til rådighed. Vi har jo flere gange oplevet, at vi har haft brug for mere, f.eks. i spørgsmålet om fangesagen i Afghanistan, Irakkrigen og mange andre emner.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Uforberedt spørgetid bliver et langt mere effektivt våben nu – ud over hasteforespørgsler. Vi har et helt døgn til at tilrettelægge udspørgningen af statsministeren og andre ministre. Det tror jeg man vil opdage. Det bliver, tror jeg, en spændende debatform. Derudover bliver den eneste begrænsning i den forberedte spørgetid 1 time pr. minister, og det er nu lang tid.

Jeg ved ikke, om hr. Rune Lund føler, at man ikke kan få sagt det, man gerne vil have sagt i spørgsmål til en minister inden for 1 time. Jeg kan sige til hr. Rune Lund, at jeg engang har prøvet som minister at stå og svare på det samme spørgsmål i over 3 timer – i over 3 timer! – det næsten ordret samme spørgsmål i over 3 timer. Jeg følte ikke, at det var nogen opløftende oplevelse for folkestyret. Jeg tror, vi kan klare det her inden for 1 time. Jeg tror, at selv hr. Rune Lund vil blive glad for det, når vi andre nu vedtager det mod hans stemme.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Poul Nødgaard.

Inden jeg giver ordet til hr. Poul Nødgaard, vil jeg gerne appellere til, at private samtaler føres meget dæmpet eller uden for dette rum, tak.

Poul Nødgaard (DF):

Så har jeg også en chance for at blive hørt; tak for det, formand.

Jeg synes ikke, at man må glemme, når man ser på det her forslag, at det er en udløber af den såkaldte Arkenkonference, hvor Folketingets Præsidium havde inviteret samtlige politiske partier og en lang række andre personer til en høring om, hvorvidt vi her i Folketinget kunne lave debatterne på en lidt anden måde.

Når nu man bedømmer forslaget i dag, synes jeg også, man skal se den vigtige bestemmelse, der er indføjnet, som siger, at man allerede i foråret 2008 vil lave en evaluering af, om det forsøg, vi nu laver, nu også er hensigtsmæssigt.

Jeg synes ikke, at man i dag skal glemme at pege på nogle af de gode ting, der er i forslaget. Jeg kan selvfølgelig ikke stå og pege på dem alle sammen, men vil bare nævne den omstændig-

hed, at når man stiller § 20-spørgsmål til en minister, skal man nu fremover være sikker på, at man får svar inden for 6 hverdage. Det har man ikke hidtil kunnet, fordi mange folketingsmedlemmer har stillet nogle komplicerede spørgsmål om nogle statistiske oplysninger. De bliver nu fremover henvist til spørgsmål gennem udvalget.

Det forslag, der lægges frem i dag, støtter Dansk Folkeparti, men det er jo ikke sådan, at vi synes, det er det helt ideelle forslag. Vedrørende de hastende forespørgsler har vi f.eks. under udvalgsarbejdet både i Præsidiet og i Udvalget for Forretningsordenen ikke lagt skjul på, at vi synes, at der ved de hastende forespørgsler ikke skulle være mulighed for, at man kunne fremsætte forslag til vedtagelse, fordi en hastende forespørgsel mange gange erstatter en lang række onsdagsspørgsmål, der bliver stillet, og som falder ud, fordi der kommer en hastende forespørgsel om emnet.

Jeg håber og tror også på, at den til enhver tid siddende formand for Folketinget er i stand til at vurdere, hvornår en hastende forespørgsel skal nyde fremme.

Jeg synes også, det er værd at notere, at man nu flytter tirsdagsspørgetimen, den uforberedte spørgetid, til om onsdagen, så al spørgevirk-somhed foregår onsdag.

Jeg synes, det er en god ting, at statsministeren nu oftere møder i den uforberedte spørgetime, og jeg synes også, det er ret og rimeligt, at statsministeren, hvis han møder i den uforberedte spørgetime onsdag, når mødet starter kl. 13, så er fritaget for at besvare spørgsmål i den forberedte spørgetid.

Så jeg synes alt i alt, der er en lang række ting her i forslaget, det er godt at få afprøvet. Det skal jo allerede stå sin prøve i morgen, for et af forslagene lyder på, at det er ordføreren, der i højere grad i starten af debatten kommer i centrum, og senere hen på eftermiddagen kan samtlige folketingsmedlemmer så stille spørgsmål.

Alt i alt synes jeg, der er grund til at glæde sig, men jeg vil gerne sige til slut, at det her ikke er noget, der lige er født i løbet af få dage. Der har været lange, seje forhandlinger omkring det her, og jeg synes, det har været spændende og også lærerigt at deltage i de forhandlinger.

Vi står helt bag det her forslag, som nu får en prøvetid på et års tid.

Kl. 15.20

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er bedt om korte bemærkninger fra fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne høre, om hr. Poul Nødgaard kan bekræfte, at baggrunden for den konference, der var i efteråret om samarbejdet mellem Folketinget og regeringen, og for, at vi drøftede det her, i høj grad var klager, som Enhedslisten og andre partier var kommet med for efterhånden flere år siden om manglende eller dårlige svar fra regeringen, og at det forslag, der nu ligger til ændringer, når vi snakker svar og spørgsmål, alene går ud på, at man skal stille færre § 20-spørgsmål både skriftligt og mundtligt, og at der intet er, der skal sikre en bedre kvalitet af svarene.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg kan jo ikke svare for kvaliteten af svarene, jeg er ikke minister, og jeg kommer heller aldrig til at prøve at være det, men jeg vil sige, at jeg går ud fra, at regeringen også har gennemlæst det her forslag, og at ministrene er indstillet på at give nogle gode svar på de spørgsmål, der nu fremover stilles til skriftlig besvarelse, fordi de nu bliver rensset for en lang række ting vedrørende statistik og lignende, så det alene bliver klare, konkrete politiske spørgsmål.

Jeg må have tiltro til, hvad enten der sidder en borgerlig regering eller måske engang ad åre en anden regering, at de vil bestrebe sig på at betjene Folketinget. Man må aldrig have lov at glemme, at det er en ministers vigtigste opgave at betjene Folketinget på en god og loyal måde med saglige og rigtige oplysninger.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg forstår hr. Poul Nødgaards svar sådan, at hr. Poul Nødgaard bekræfter, at det var baggrunden for, at man havde konferencen, og at der ikke i det her er noget, der indikerer, at vi skulle kunne regne med at få nogle bedre svar fremover, ud over at man måske regner med, at der kommer færre § 20-spørgsmål, men til gengæld kan spørgsmålene jo så stilles som udvalgs-spørgsmål i stedet.

Så vil jeg høre med hensyn til de mange sager, der har været gennem de sidste mange år, om hr. Poul Nødgaard er enig i, at mange af de sager, der har været fremme, bl.a. Farumsagen, som hr.

Poul Nødgaard selv var aktiv i at stille en række spørgsmål om, i høj grad er kommet frem i medierne ved hjælp af § 20-spørgsmål, hvor der jo ikke så meget blev spurgt til ministrenes politiske holdninger, som der blev spurgt til det reelle indhold af sagerne, f.eks. hvad der rent faktisk var foregået i Farum, og hvad der rent faktisk var af oplysninger i Indenrigsministeriet om, hvad der foregik i Farum osv.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg tror faktisk, vi er på vej til at tale helt forbi hinanden, hvis jeg må bruge det udtryk. Hvis Enhedslisten kan indse, at Enhedslisten er det eneste parti, der er kritisk over for at gennemføre det her, så synes jeg også, det må give Enhedslisten anledning til overvejelser over, om man nu ser helt rigtigt.

Jeg erkender, at vi i Farumsagen ønskede hver en sten vendt, og det er også rigtigt, som fru Line Barfod siger, at hele udviklingen i Farumsagen med hensyn til at nedsætte en undersøgelseskommission i høj grad beroede på alle de ting, der væltede frem og ud af skabene.

Men jeg vil sige, at der jo ikke er noget i det her, der gør tingene udemokratiske i Folketinget. Tværtimod synes jeg i allerhøjeste grad, at enhver kan komme til orde næsten når som helst, man ønsker det. Så jeg synes, man skulle tage at spise brød til – for nu at bruge det udtryk – og så prøve det her et års tid, og når det år er gået, kunne jeg forestille mig, at selv Enhedslisten måske kunne være glad for det, og jeg vil så også håbe, de vil indrømme det, hvis de synes, at det, der er lavet her, slet ikke er så tosset; med et lille smil på endda.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er der ønsket yderligere korte bemærkninger, og det er fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Synes hr. Poul Nødgaard ikke, det er lidt paradoksalt, at det efter en konference, som handlede om, hvordan Folketinget kan føre bedre kontrol med regeringen, ender med et forslag her i Folketinget, som faktisk på mange måder indskrænker Folketingets mulighed for at føre kontrol med regeringen.

Nu kan jeg jo se af det, Dansk Folkeparti har skrevet i betænkningen, at Dansk Folkeparti op-

fordrer til, »at den, der leder mødet, udviser fleksibilitet, såfremt spørgetiden« – og det er altså den forberedte spørgetid – »til ministrene overskrider 1 time.« Det vil sige, at man måske i virkeligheden fra Dansk Folkepartis side godt kan se, at der er et problem i forhold til, at der er sket en indskrænkning af spørgetiden, i og med at man kun må stille spørgsmål til ministre 1 time.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg er utrolig glad for det spørgsmål, for jeg tror, at hele Præsidiumet, hvad enten det er det nuværende Præsidium eller det er et andet Præsidium, der sidder, vil gøre sit yderste for, at de her regler, der nu indføres, også bliver administreret fleksibelt.

Det er derfor, jeg har skrevet det i bemærkningerne, og jeg håber også, at det bliver sådan, at når man sidder og ser på klokken og den slår 12, og man kan se, at der er et par minutter tilbage, så får man det afviklet på en god og hensigtsmæssig måde. Det er derfor, vi har skrevet det i bemærkningerne; den time skal selvfølgelig stå som 1 time.

Kl. 15.25

Jeg vil gerne have lov at sige, at det er min vurdering ud fra den erfaring, jeg har gennem mange år i Folketinget, at det vil blive utrolig sjældent, at en minister skal stå i over en time her i spørgetiden. Skulle det så endelig ske, må man prøve at være en lille smule fleksibel, og jeg har ikke dermed sagt, at man så åbner en ladeport for, at ministeren så bare skal stå så længe som 2-3 timer eller lignende; det er slet ikke det, jeg taler om, det er sådan en lille fleksibilitet.

Med hensyn til det der med bedre kontrol med regeringen vil jeg sige, at det er vi nok nødt til at tage en debat om, ikke her fra talerstolen, det tror jeg ikke, tiden tillader, men jeg står fuldstændig uforstående over for, at Enhedslisten fremstiller det her, som om det her giver en dårligere kontrol med regeringen. Tværtimod bliver regeringens medlemmer nu netop, ved at § 20-spørgsmålene bliver rensset for alle de statistiske oplysninger, konfronteret med inden 6 hverdage at skulle give et konkret svar til det pågældende folketingsmedlem om, hvad ministeren mener om det ene eller det andet emne. Det synes jeg er et kæmpe fremskridt. Selv Enhedslisten burde kunne se det indlysende i det.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):
Ønsker hr. Rune Lund den anden korte bemærkning? Ja, det ser sådan ud.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):
Jeg må sige, at med hensyn til, om man skal udvise fleksibilitet eller ej i forhold til, om der er gået 1 time i onsdagsspørgetiden, afhænger det jo nok lidt af, hvem der sidder i formandsstolen. Der er jo forskel på hr. Poul Nødgaard og på hr. Helge Adam Møller, og der synes jeg, det er fjollet, og jeg synes, det er forkert, at der i forretningsordenen nu kommer til at stå, at det maks. skal vare 1 time, for der vil helt givet være nogle formænd, som vil kigge på uret, og når der har gået 3 sekunder over 1 time, vil der blive slået hårdt ned på spørgsmålene. Det tror jeg at flere folketingsmedlemmer her i salen kan nikke genkendende til.

Det, jeg egentlig synes er et problem i forhold til onsdagsspørgsmålene, er den her indskrænkning, for da regeringen trådte til i 2001, var der mulighed for tre spørgsmål om onsdagen, og det er så blevet indskrænket til to spørgsmål. Nu bliver det ét spørgsmål, medmindre man vil stille to spørgsmål til den samme minister. Man må ikke stille et spørgsmål til en minister og et andet spørgsmål til en anden minister. Det er da en indskrænkning, specielt set i forhold til, at der kun bliver 1 time til rådighed pr. minister.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):
Hr. Rune Lund har opbrugt sin taletid, og nu er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):
Jeg kan overhovedet ikke se, at der er sket nogen særlig indskrænkning der. Der er sket en nyordning af tingene, som de fungerer her i Folketinget i øjeblikket, hvor et stort flertal i Udvalget for Forretningsordenen – faktisk alle partier bortset fra Enhedslisten – har fundet, at nu må vi lige prøve det her system af.

Viser det sig så – og der vil jeg gerne række hånden frem til hr. Rune Lund og dermed også Enhedslisten – når det har kørt et halvt eller trekvart års tid, at der er ting i det, der nu gennemføres ifølge forslaget, der ikke virker særlig hensigtsmæssigt, så står det tydeligt og klart heri, at Præsidiet er klar til at lave de justeringer, der skal til. Så det synes jeg man skulle glæde sig over og i øvrigt også over, at Præsidiet sammen

med Udvalget for Forretningsordenen, hvor også Enhedslisten sidder, har været med til at leve op til det løfte, vi gav, om at gå hjem og prøve at se på de her ting.

Jeg beklager, at det har været så lang tid, men når demokratiet skal udfoldes sådan helt bredt, er man nødt til at tage den tid, der skal til. Det er også derfor, der står så stort et flertal bag det her, selv om jeg erkender, at der er nogle ting her i forslaget, som vi godt havde set lidt anderledes, men sådan er tingene nu engang, man får ikke altid lige det, man vil have.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):
Vi siger tak til ordføreren; der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det den næste ordfører, og det er hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):
Fru Line Barfod spurgte for et øjeblik siden, om hr. Poul Nødgaard nu kunne garantere, at der kom bedre svar fra ministrene i fremtiden; det kunne Dansk Folkepartis ordfører selvfølgelig ikke, men jeg tror næsten, jeg kan give den garanti under én forudsætning, jeg tror nemlig, at en meget væsentlig ting ved den ændring, vi lægger op til nu, er, at der kommer bedre spørgsmål, og en forudsætning for at få et godt svar er jo også, at der er et relevant og godt spørgsmål.

Jeg synes, svarene i forvejen er gode, men jeg tror faktisk godt, de kan blive bedre, hvis vi folketingsmedlemmer – og nu tager jeg både regering og opposition, for det skifter jo heldigvis indimellem, selv om det godt kan tage et par år i øjeblikket – stillede nogle færre og mere relevante og mere direkte spørgsmål.

Når jeg siger det, er det også lidt i forlængelse af bemærkningen i starten af hr. Svend Auken's ordførertale, hvor hr. Svend Auken sagde, at en af grundene til, at det var så godt med de her hasteforespørgsler, som vi nu indfører som en foresøgsordning, var, at det ofte kunne tage ganske lang tid, før en forespørgsel kom på, også selv om det var et vigtigt emne. Det har hr. Svend Auken jo ret i, men igen: Er det ikke først og fremmest vores egen skyld? Og jeg understreger igen, at når jeg siger vores egen, er det både regering og opposition. Da jeg kom i Folketinget første gang i 1977 som suppleant, havde man 13 forespørgsler i løbet af et år, og de kom stort set til, lige så hurtigt de blev stillet, for der var altså sådan halvanden om måneden; nu har vi 60

forespørgsler. Dengang var der 700 spørgsmål til besvarelse af ministrene; nu har vi 8.000.

Kl. 15.30

Så kan man jo sige, at det er, fordi hr. Rune Lund og fru Line Barfod og jeg selv og hr. Svend Auken er blevet meget dygtigere og bedre til at kontrollere sammen med hr. Niels Helveg Petersen. Men jeg spørger: Var de politikere, der var for 30 år siden – det var for øvrigt også hr. Svend Auken og hr. Niels Helveg Petersen, det var en Per Hækkerup, en Gert Petersen, en Erhard Jakobsen, en Aase Olesen, og det var en Knud Østergaard – dårligere til at udøve deres parlamentariske kontrol?

Jeg vover at sige, at det var de ikke, men de klarede det med en tiendedel af det antal spørgsmål, fordi de stillede spørgsmål, der var relevante. De stillede ikke lange spørgsmål til ministeren, fordi der havde været en enkelt lille overskrift på side 7 i Fjenneslev Avis om antallet af cykeltyverier i Løgstør. Så altså, gode svar kræver også gode spørgsmål.

Lad mig så sige noget om den forberedte spørgetid, fordi kontrol med regeringen jo er et væsentligt formål, som også Enhedslisten skriver i sit betænkingsbidrag. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg og den konservative gruppe gerne så, at onsdagsspørgetiden blev meget kortere.

Nu har Præsidiets været rundt i en række lande i Europa, og hvis jeg husker rigtigt, har vi ikke mødt et eneste land, uanset om det var det ene eller det andet, hvor de har en spørgetid på over halvanden time. Det typiske er en spørgetid på en halv eller en hel time. Men det, der er det interessante ved spørgetiden de steder, er, at næsten hele parlamentet deltager, at alle er til stede, hvor vi har spørgetid, der tager 5 eller 6 timer, og hvor der sidder spørgeren og ministeren – det er tit statsministeren – i 2 timer, og hvor de 7 af de 14 spørgsmål går på nøjagtig det samme. Og da statsministeren har svaret den første spørger, kan han svare det samme i én køre. Igen: Hvad med, at vi selv også anstrengte os for at kræve nogle bedre svar fra ministrene?

Der er altså meget med, at hver gang man peger fingre ad nogen, skal man huske, at der faktisk er fire fingre, der peger på en selv.

Lad mig så sige om hasteforespørgsler, at det synes jeg er en spændende nyskabelse, som vi kan se næste år. Vi har været lidt betænkelige og er stadig væk betænkelige ved, at der kan komme et forslag til vedtagelse. Det er ikke af hensyn til regeringen, men et forslag selv på maks. 50 ord har jo juridisk bindende karakter. Det er

næsten lige så stærkt som et lovforslag eller et beslutningsforslag, hvis det vedtages. Et lovforslag kræver jo ifølge grundloven mindst tre handlinger i Folketinget, og det er vel det, der kan være det springende punkt. Men vi går til det med åbne øjne og ser på resultatet.

Det sidste, jeg vil sige, hvis tiden tillader det – og det gør den ikke. Jeg sidder jo selv indimellem i formandsstolen, så jeg er klar til at besvare spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er helt enig i, at spørgsmål selvfølgelig også skal være relevante, men har hr. Helge Adam Møller overvejet, at hvis man nu fik svar på sit spørgsmål, første gang man stillede det, kunne det være, at man ikke behøvede at stille en række opfølgende spørgsmål i et forsøg på at få det svar, man ikke fik første gang?

Vi har jo haft en lang række eksempler på sager, som er blevet belyst, fordi der er blevet stillet masser af spørgsmål, og hvor det nogle gange har været nødvendigt at stille rigtig mange spørgsmål. Vi har lige haft diskussionen om Dan Lyngesagen, hvor der ikke havde været en undersøgelseskommission, der skulle undersøge, hvordan tingene egentlig var med hensyn til sagen, hvis ministeren havde svaret korrekt på spørgsmålet om, hvorvidt der havde været kontakt mellem PET og Dan Lynges.

Der havde nogle i Folketinget den opfattelse – det kom også til udtryk i den betænkning, der er afgivet – at Folketinget burde være gået ind og have stillet en række opfølgende spørgsmål, det kunne så være blevet til 20 eller 30 eller 50 spørgsmål, for at få afklaret, hvor der havde været kontakt mellem PET og Dan Lynges. Så hvor mange spørgsmål, der er nødvendige, er jo også et spørgsmål om, hvilke svar man får, når man diskuterer.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er jeg helt enig i, og jeg tror, at man set over den 5½-års periode, hvor denne regering har siddet, kan finde fire, fem eller seks svar – i snit et om året – som har været mindre korrekte. Selv ministre er mennesker.

Men Dan Lyngesagen synes jeg er et dårligt eksempel. Der gjorde ministeren faktisk det, at ministeren svarede mere, end der havde været tradition for nogen sinde, netop når det drejede sig om efterretningstjenesten. Men svaret var jo,

som fru Line Barfod ved, hundrede procent juridisk korrekt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ja, altså bortset fra, at det ikke fortalte det afgørende om, at der havde været kontakt mellem PET og Dan Lynge, bare ikke om rockerkriminalitet, men om våbenhandel, og at man skulle være vældig god til at læse svaret for at forstå, at det ikke var et svar, der betød, at der slet ikke havde været nogen kontakt.

Kl. 15.35

Nu siger hr. Helge Adam Møller, at der næsten ikke er nogen eksempler på ikkesvar eller dårlige svar. Det kan jeg ikke helt forstå med tanke på alle de mange eksempler, der har været fremme, og som var baggrunden for, at der blev indkaldt til lovkonferencen. Et eksempel her fra foråret er, at det har taget flere måneder for justitsministeren at kunne oplyse, hvornår hun blev inddraget i beslutningen om rydningen af Ungdomshuset. Hun var nødt til først at spørge Rigspolitichefen for at kunne fortælle det. Og hendes endelige svar var, at hun overhovedet ikke var blevet inddraget i det, før hun om morgenen blev ringet op om, at det blev ryddet.

I et andet svar senere har hun så fortalt, at hun allerede den 15. februar gav tilladelse til, at man kunne anvende militært udstyr og personale i forbindelse med rydningen. Der er jo nogle svar, som ikke hænger sammen, og så bliver man jo nødt til at stille en masse nye spørgsmål for at få det afklaret. Mener hr. Helge Adam Møller heller ikke, at det kan være begrundelse for, at der skal stilles mange spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej. Det sidste er jo et utrolig godt eksempel på noget, som ethvert folketingsmedlem, der bare har beskæftiget sig lidt med enten Retsudvalget eller Forsvarsudvalget, ved, nemlig at der jo er en ordre vedtaget af dette Folketing, nu omsat til cirkulære, om, at politiet har mulighed for at bruge Forsvarets materiel. Det kan være pansrede mandskabsvogne, eller de kan bruge Jægerkorpsets snigskytter i forbindelse med terrorangreb og den slags ting. Det er jo fast praksis, det behøver man da ikke spørge ministeren om og spille tid med det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Niels Helveg Petersen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Den pakke af ændringer i Folketingets debatformer, vi behandler nu, har jo været grundigt forberedt via en stor conference, ved mange møder i Præsidiet, ved møder mellem Præsidiet og gruppeformænd og i Udvalget for Forretningsordenen. Det har såmænd ikke været så nemt at blive enige om forandringerne. Men det er altså lykkedes at blive enige.

Jeg vil særlig fremhæve tre ting. For det første, muligheden for hasteforespørgsler. Det er en nydannelse, og jeg mener, det er en positiv nydannelse. Ofte er det jo langt vigtigere for en oppositions reelle muligheder for kontrol, at man kan få en hurtig debat, end at man kan få en debat med en måneds eller to måneders forsinkelse. Her er muligheden for en hurtig afklaring af regeringens holdning til et spørgsmål. Det kan være af den allerstørste betydning, også for offentligheden.

Det andet, jeg vil fremhæve, er, at § 20-spørgsmålene nu skal besvares med en frist på 6 dage. Det vil føre til en væsentlig reduktion af den gennemsnitlige svartid på § 20-spørgsmål. Også her vil jeg fremhæve, at et hurtigt svar er et bedre svar end et langsomt svar, det giver bedre kontrolmuligheder. Det er jo, mens en sag er fremme, at man har brug for at stille spørgsmålene og få sit svar.

Endelig vil jeg pege på, at der nu bliver mulighed for alle medlemmer til at stille spørgsmål i princippet i alle udvalg. Den mulighed er der ikke i dag. Det kan i givne situationer være en betydelig fordel også for små partier.

Så drejer diskussionen her i dag sig jo i meget høj grad ikke om, hvorvidt der skal være kontrol med regeringen, men om kvaliteten af kontrollen. Og jeg mener, at nogle af de forslag, der her gennemføres, øger vores mulighed for kvalificeret kontrol med regeringen og ikke det modsatte.

Hvis jeg må give et eksempel på, at kvantitet og kvalitet ikke altid er det samme, vil jeg ind på noget af det samme som hr. Helge Adam Møller. Da jeg blev valgt for første gang i 1967, blev der stillet 202 § 20-spørgsmål. Nu er vi i det sidste år, hvor vi har en opgørelse her i materialet, nemlig i 2003-04, oppe på 5.775. Er det udtryk for, at vi er blevet meget bedre til at kontrollere regeringen? Nej, det er det ikke. Antallet af spørgsmål

til mundtlig besvarelse er mere end fordoblet. Er det udtryk for, at vi er blevet bedre til at kontrollere regeringen? Nej.

Man skal passe på her ikke at forveksle kvantitet og kvalitet i kontrollen. Det er, tror jeg, det, der vel i virkeligheden står os imellem, om den temmelig ubegrænsede mulighed for at stille § 20-spørgsmål til mundtlig besvarelse er udtryk for mere demokrati. Nej, det er det ikke.

Når vi betragter andre landes parlamenter, vil vi se, at spørgetiderne er kortere, men til gengæld omgærdet af større interesse. For der er altså ikke nogen, der interesserer sig for spørgetiden om onsdagen, når først klokken er blevet halv ni om aftenen, som vi har været ude for. Det her er ikke et spørgsmål om kvantitet, det er et spørgsmål om at få så kvalificeret en kontrol med regeringen som muligt.

Kl. 15.40

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Når man ser på de ændringer, der er foretaget i forretningsordenen, mener jeg som udgangspunkt, at de er gode. De bidrager, som også hr. Niels Helveg Petersen var inde på, til at sikre eller i hvert fald til at give oppositionen nogle værktøjer, som gør, at vi kan udøve den kontrol, som er parlamentets fornemste opgave over for regeringen og det folketingsflertal, der er.

Her står indførelsen af reglen om hasteforespørgsler på positivsiden, fordi det gør, at vi frem for de lange onsdagsspørgsmålsseancer kan få nogle mere målrettede, konkrete, aktuelle, politiske debatter, og forhåbentlig kan ændringen af forløbet i forbindelse med § 20-spørgsmålene også være med til at give et hurtigere flow i de politiske svar fra ministrene og samtidig også give sikkerhed for, at alle kan være med til at stille udvalgs spørgsmål, sådan som ændringerne er lavet.

En af de ting, man ikke får løst med ændringerne af forretningsordenen, og som vi aldrig kan løse ved en forretningsorden, er det princip, som jo er knæsat i alle sammenhænge, nemlig at det ikke nødvendigvis er flertallet, der har ret – det har vi jo set mange eksempler på – men at det altid er flertallet, der bestemmer, også uanset kvalitet og lødighed af de beslutninger, der bliver truffet. Men så er det jo netop oppositionens fornemste opgave at være med til at sætte fokus

på, hvor lødigheden mangler, hvor kvaliteten mangler. Og her mener jeg, at forretningsordenens ændringer er med til at give nogle bedre rammer for den opgave, oppositionen har, for hele tiden at holde regeringen fast på dydens smalle sti. Derfor kan vi også tilslutte os ændringerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Der har flere gange i debatten været henvist til andre parlamenter. Man kan sige, at der jo er nogle forskelle mellem det danske parlament og andre parlamenter. I Danmark har vi en lang tradition for at have mindretalsregeringer og dermed for at have mulighed for at skabe flertal uden om regeringen. Det afspejler vores interne regler og vores forretningsordenen jo også i høj grad. Vi har ikke været vant til at skulle have skrevet mindretalsbeskyttelse ind i vores regler. Vi har ikke været vant til i stort omfang i form af forretningsordenen at skulle have muligheden for at føre ordentlig kontrol med regeringen, fordi vi har været vant til, at der kan skabes flertal uden om regeringen, hvis der for alvor er nogle sager, hvor der er behov for det.

Det har været en anden situation siden 2001, og vi burde jo egentlig så lave ændringerne i forretningsordenen for at sikre, at vi fik noget af den mindretalsbeskyttelse, som også ligger i andre lande. Det får vi så nu med muligheden for en hasteforespørgsel. Vi har tidligere fået det med muligheden for åbent samråd, men på en lang række andre områder har vi det ikke, f.eks. med hensyn til det helt afgørende at kunne få en undersøgelseskommission, som for alvor kan grave i en sag og undersøge, hvad der er op og ned i sagen, som kan finde ud af, om der er grundlag for at drage nogen til ansvar i den sag eller for at få fastlagt, hvad forløbet har været. Det er ikke det, som bliver behandlet i det her forslag.

For nogle år siden diskuterede vi jo også forretningsordenen. Der blev lavet nogle ændringer, hvor man indskrænkede muligheden for mundtlige § 20-spørgsmål fra tre til to, hvor man indskrænkede vores mulighed for korte bemærkninger under alle debatformer fra tre til to. Dengang sagde man også, at det var en forsøgsordning, at den kunne tages op, hvis det viste sig, at den ikke fungerede særlig godt. Da der

var gået noget tid, var vi så rigtig mange, der sagde, at det var et problem, at vi kun havde to korte bemærkninger under debatten i stedet for tre, fordi enhver kan svare udenom på et spørgsmål to gange, men det er meget sværere at svare udenom tredje gang.

Men der er ikke flertal i dag for, at vi igen kan få muligheden for tre korte bemærkninger. Der var ikke sådan en forsøgsordning, hvor indskrænkningerne bortfaldt, hvis der ikke fortsat var mange, der synes, det var en god idé. Og vi har det jo fra Enhedslistens side på samme måde med det her forslag. Det er meget fint, at der bliver sagt, det er en forsøgsordning, men hvis den skal ændres, kræver det jo et flertal for at ændre den, og det kan vi jo ikke overhovedet være sikre på at der vil være.

Da man ændrede forretningsordenen for nogle år siden, indførte man også muligheden for en hurtig, aktuel debat, som det kom til at hedde på det tidspunkt. Den var så dengang ikke på 2 timer, men på 1 time. Det viste sig så, at der faktisk ikke var nogen, der syntes, det var en god idé. Det blev vældig kedeligt, og der var ikke nogen, der syntes, at de kunne bruge det til noget. Den blev så afskaffet.

Kl. 15.45

Da den blev afskaffet, skrev et enigt Udvalg for Forretningsordenen, at man så skulle have mulighed for at kunne indkalde til en forespørgsel meget hurtigt, hvis man mente, der var behov for det, hvis der var et emne, som det var væsentligt hurtigt at få diskuteret. Men når vi så kom og ville have en forespørgsel hurtigt på, kunne det ikke lade sig gøre.

Derfor er det selvfølgelig et fremskridt, at vi nu får skrevet ind i forretningsordenen, at et større mindretal har muligheden for og retten til at kræve en hasteforespørgsel. Vi er så spændte på, hvordan det kommer til at fungere, for vi er meget bange for, at den 2-timers-begrænsning, der ligger, reelt vil betyde, at man ikke kan få den livlige debat, der har været ønsket.

Så indskrænker man vores muligheder for skriftlige § 20-spørgsmål og siger, at vi så i stedet må stille dem som udvalgsspørgsmål. Det er klart en glæde for os, at det er lykkedes at komme igennem med, at man så også skal have et retskrav på at kunne stille spørgsmål i udvalgene. Men når man har det, forstår vi ikke helt formålet. Hvis der fremover bliver stillet lige så mange spørgsmål, og de bare bliver stillet som udvalgsspørgsmål i stedet for § 20-spørgsmål,

hvad er så formålet med at lave den ændring? Det er umiddelbart svært at få øje på.

Flere her har sagt, at man så kan få et hurtigt svar på sine § 20-spørgsmål, og jeg vil ikke udelukke, at det kan ske på nogle ministerområder. Men jeg vil sige, at på det ministerområde, hvor jeg selv stiller flest spørgsmål, nemlig til justitsministeren, har jeg meget svært ved at forestille mig det, fordi man stort set aldrig kan få et svar fra justitsministeren selv. Hun skal altid først ud at spørge Rigspolitichefen eller nogle andre, før hun kan give en et svar, og det vil sige, at man fremover så slet ikke vil kunne få svar fra justitsministeren på § 20-spørgsmål. De vil være henviset til at være udvalgsspørgsmål i stedet.

Vi må så prøve at vise offentligheden, at udvalgsspørgsmål kan være af lige så stor betydning som § 20-spørgsmål.

Som jeg har været inde på under de korte bemærkninger, synes jeg, det er væsentligt at notere sig, at en lang række af de sager, der har været i de senere år, som f.eks. Dan Lynge-sagen, Farumsagen, PET-sagen, TDC-sagen osv., jo i høj grad er blevet afdækket gennem spørgsmål, ikke i særlig høj grad spørgsmål til ministerens holdning, men spørgsmål til det faktuelle indhold i sagerne. I en anden sag, den om CIA-fly, har spørgsmålene jo ikke i særlig stort omfang gået til udenrigsminister og andre ministre om, hvad de mener om CIA-flyene, der bringer folk til tortur, nej, de har gået på det helt faktuelle om, hvilke fly der er landet hvornår, hvilke fly der er fløjet igennem luftrummet osv.

Fremover vil vi så ikke kunne stille dem som § 20-spørgsmål, men må stille dem som udvalgsspørgsmål i stedet, og vi må jo så se, hvordan det fungerer.

Så har vi jo fået at vide, at vi intet kan gøre for at sikre bedre svar fra ministrene. Vi må kalde dem i samråd i stedet. Vi må så se, hvor mange samråd vi så skal til at have for at få nogle svar fra ministrene. Det må vi jo så gøre brug af, når de andre muligheder bliver indskrænket.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Skal vi have anden ordfører-runde? Ja. Så går jeg ud fra, at den afvikles, inden Folketingets formand får ordet.

Helge Adam Møller (KF):

Der er en enkelt ting, som ingen har nævnt, og jeg næde den heller ikke i mit indlæg. Grunden til, at der ikke er nogen, der har nævnt den, er sikkert, at det er en af de ting, vi ikke blev enige

om og derfor ikke indfører som en forsøgsordning. Det drejer sig om fordeling af formandskaber i de stående udvalg. Vi har jo i øjeblikket 24 udvalg, hvis jeg husker rigtigt, og der er det principielt det største valgforbund – det er typisk regeringspartierne og dem, der støtter dem – der kan besætte alle udvalgsposterne.

Sådan har det heldigvis ikke været i de sidste 20 eller 25 år. Der har man fordelt dem lidt mere ligeligt. Sådan er det også i øjeblikket, men de er ikke fordelt fuldstændig ligeligt, og det, der lægges op til her, er, at grupperne fortsætter med at debattere det emne.

Jeg skal ikke lægge noget skjul på den konservative holdning, som gælder, uanset om vi er i regering eller opposition. Vi synes, man bør fordele dem i forhold til, hvor store valgforbundene er, altså efter almindelige demokratiske principper, måske med den lille sløjfe, der også er lagt op til her, nemlig de to udvalg, der af forskellige årsager ligesom skiller sig ud, Udenrigspolitisk Nævn og Finansudvalget, som regeringspartierne altid kan besætte. Men i alle resten af udvalgene synes vi, man skulle gøre det efter almindelige demokratiske principper.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Niels Helveg Petersen, også som ordfører i anden runde.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne kvittere for de bemærkninger, hr. Helge Adam Møller her gjorde. Det er også et stærkt ønske hos Det Radikale Venstre, at der sker en mere ligelig fordeling af formandsposterne af hensyn til kvaliteten i arbejdet her i Folketinget. Oppositionen har jo kvalificerede formandsemner på en række områder, og jeg tror, det ville højne kvaliteten af arbejdet, bortset fra at det også forekommer mig ud fra demokratiske synspunkter at være en bedre og mere ordentlig ordning.

Kl. 15.50

Vi havde håbet, at vi kunne nå frem til det i denne omgang. Det kan vi så ikke. Men jeg er meget glad for, at formanden for den konservative folketingsgruppe her så klart giver til kende, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af en sådan ligelig fordeling af formandsposterne i udvalget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Og så giver jeg ordet til Folketingets formand, hr. Christian Mejdahl.

Christian Mejdahl (V):

Jeg vil godt sige tak for debatten. Og tak for tilslutningen til Præsidiets og Udvalget for Forretningsordenens indstilling.

Det her er afslutningen og også resultatet af konferencen, som blev holdt den 9. oktober, og det har ikke været den letteste sag i verden at nå til en indstilling omtrent i enighed. De tilbagemeldinger, der kom fra folketingsgrupperne, var jo ikke ligefrem entydige, for nu ikke at overdrive det. Men der har været lydhørhed, og der har været vilje til at finde en løsning, både i Præsidiets og i Udvalget for Forretningsordenen.

Jeg er glad for, at vi nu får de her ændringer til debatreglerne afprøvet, og er der ting, som ikke opfylder forventningerne, har vi jo mulighed for at justere igen efter evalueringen til næste forår. Derfor tak for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Forespørgsel nr. F 38:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvilken indsats gør den danske regering – bl.a. gennem EU – for at overvinde fastlåsningsen af den israelsk-palæstinensiske konflikt og sikre oprettelsen af en levedygtig palæstinensisk stat, der anerkender og anerkendes af Israel?«

Af Naser Khader (RV) og Mogens Lykketoft (S). (Forespørgslen anmeldt 10/4 2007. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 2007).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse først finder sted i morgen, den 31. maj.

Begrundelse

Naser Khader (UFG):

Jeg er utrolig glad for, at der er så stor interesse omkring Palæstina-Israel. Det er fremragende. Det er sjældent, der er så stor interesse om dette område og denne konflikt.

Der er behov for en længere debat om Palæstina og Israel. For det er i dag nærmest kata-